

[Wilhelm]

var journalistens vurdering, at økonomiministeren indirekte bekræftede en sådan aftale, blot ikke om samtidighed.

Så vil jeg gerne bede statsministeren om at svare på, hvorvidt affaldsbetingelserne stadig væk er gældende for regeringen. Også på, om det ikke må betyde, at den viden, man havde om affaldsbehandling i august 1976, da regeringen traf sin fornuftige beslutning om at udsætte afgørelsen, i hvert fald ikke var tilstrækkelig, og at de samme metoder på det samme dårlige grundlag ikke lige pludselig kan gøres til regeringens alibi for, at der nu er åben vej for atomkraften.

Jeg spørger af den meget konkrete grund, at regeringen har deltaget i en popularisering af den svenske såkaldte KBS-rapport og ligesom antydnet, at nu er der nogle løsninger på affaldsproblemet. Det resumé, vi har fået fra handelsministeren om den rapport, viser, at der intet som helst nyt er i den rapport med hensyn til affaldets behandling, og det kunne tyde på, at man ligesom er ved at søge sig en bagdør ud af den dér med affaldsbetingelserne.

Endelig vil jeg gerne spørge statsministeren, om det møde, som hr. Ninn-Hansen i Kristeligt Dagblad den 17. januar sagde at han ville skaffe sig med regeringen i løbet af ugen – og det var altså sidste uge – for at få dette løfte konfirmeret eller afkræftet, har været afholdt.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Til det sidste spørgsmål, om der har været aftalt eller været afholdt et møde, som jeg forstår at hr. Ninn-Hansen skulle have meddelt at han ønskede, kan jeg sige, at der ikke har været afholdt et sådant møde. Jeg skal såmænd gerne meddele hr. Wilhelm, når mødet holdes, tid og sted, og hvem der deltager. Regeringen skal være hemmeligt.

Med hensyn til, om regeringen har afstået fra sine betingelser omkring affaldsproblemet, må jeg henvise til det, jeg sagde i første omgang. Jeg har svaret på det. Hvis hr. Wilhelm ikke er tilfreds med det, så beklager jeg det, men jeg kan desværre ikke gøre det bedre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

12) Til *justitsministeren* af:

Inger Stilling Pedersen (KrF):

»Hvordan ser ministeren på strafferammerne og deres udnyttelse ved domsafsigelserne i alvorlige voldsforbrydelsessager?«

(Spm. nr. 367).

Skriftlig begrundelse.

Jeg har tidligere rejst spørgsmålet om forholdet mellem voldsforbrydelser og berigelsesforbrydelser. Igennem pressen får man let det indtryk, at der dømmes for mildt i voldsforbrydelsestilfælde.

Da disse alvorlige voldsforbrydelser betyder ødelagte menneskeliv og den skade, der er sket, måske er uoprettelig, bør der tages meget alvorligt på disse sager, ikke mindst af præventive grunde.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Når jeg har rejst spørgsmålet igen, så er det, fordi vi nu igen har været vidne til, at voldsforbrydere har fået en meget mild dom. Folk ude i landet føler, at man tager meget lempeligt på den slags ting, når de ser, at når det f. eks. drejer sig om berigelsesforbrydelser, så idømmes der op til flere års fængsel, men i alvorlige tilfælde – jeg tænker på den sag, hvor en har massakreret vidner – kan man altså nøjes med ét år, selv om der kommer andre ting, man er straffet for, ind i det. Det giver i befolkningen en utryg fornemmelse.

Med hensyn til vidneudsagn som i dette tilfælde kan vi også komme i den situation, at det kan være svært at få nogen til at vidne, at man vil gøre alt, hvad man kan, for at undgå det.

I det tilfælde, hvor det drejer sig om mennesker, kan der ske uoprettelige ting, og vi mener, at menneskeliv må være så værdifulde, at vi må gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at disse forbrydelser ikke sker. Vi mener, at disse milde domme nemt vil kunne komme til at virke sådan, at der ikke er, skal vi sige noget forebyggende, så at man ligesom er bange for at foretage sig disse handlinger.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Lad mig straks til de sidste bemærkninger fra fru Inger Stilling Pedersen sige, at man efter min opfattelse ikke alene skal se på de idømte straffe, når man vurderer de rets-